

Mi újság?

A Magyar Szentek Templomának havi tájékoztató lapja.

2010. szeptember

Kiadja a Magyar Szentek Plébániája. Megjelenik minden hónap első vasárnapján. Ingyenes kiadvány.

Veni Sancte Spiritus! – Jöjj Szentlélek Úr Isten,

Elmúlt a nyár, megnyíltak az iskolák kapui. A gyermekek és ifjak hada bevonul a padok közé. Mennyit nőttek a nyári vakáció alatt! Egyik-másik egy ujjnyival is magasabb lett! Ezt tekintik ők a legfontosabb ténynek a világon, pedig nem ez a döntő. Nem csak az a lényeg, hogy milyen magasak, hanem az, hogy milyen egyenesek! Az Isten nem a mennyiséggel, hanem a minőséggel törődik. Az Isten mérőszínőre az Úr Jézus Krisztus. Azt akarja, hogy olyan egyenesek és igazak legyünk, mint Krisztus. Tőle tanulhatjuk meg, hogy miként növekedhettünk Isten és emberek előtti kedvességben. Még gyermekkoromban hallottam a legendát, amit szeretnék megosztani veletek, különösen azokkal, akik ezekben a napokban átlélik ismét az iskola küszöbét.

Volt a Kovánnai hegyekben a Piliske alján egy hatalmas fenyő. Az ágait messze kitérte, hogy minél több levegőt és napfényt tudjon elszívni. A teteje messze felnyúlt a kéklő magasba, hogy belássa az egész határt. A törzse egyenes volt és erős, hogy ellent tudjon állni a téli hideg szeleknek. Mindenki megcsodálta, aki csak látta és elnevezte fejedelmi fenyőnek. Egy napon ez a hatalmas fa észrevette, hogy egy kis Lucfenyő tör fel a bozótból, a közvetlen közelében. Az ágai megremegtek az örömtől, végre akad egy társ, nem kell egyedül állnia lombos erdő rengetegben, lesz kivel megossza a magányt, lesz, akit segíthet a növekedésben. A Lucfenyő is megérezte a nagy ágak remegését, feltekintett a magasba és akkor vette szemügyre hatalmas szomszédját. Ó, milyen nagy fa! –mondta a Lucfenyő – Mennyire szeretnék olyan magas lenni, mint ez a fenyő! Mennyit láthat ott fenn a magasban! Milyen jó, hogy ide plántált engem is az Isten! Talán lehetek majd egyszer én is ilyen egyenes, erős, mint ez a fejedelmi fenyő!

Aznap este, mikor minden elcsendesedett és a madarak is álomra hajtották fejüket, megszólalt halkan a nagyfenyő: - Kicsi Lucfenyő! Milyen jó, hogy itt vagy a közelemben! Szép kis csemete vagy, tudnék neked segíteni valamiben? – De mennyire! -mondta a Lucfenyő, - egész nap néztem rád. Mondd meg, kérlek, hogyan lehetnék én is olyan egyenes, olyan erős, olyan magas, mint te vagy? - Azt könnyű elárulni, de nem könnyű megtenni. – susogta a fejedelmi fenyő. - Ha olyan erős, magas és egyenes akarok lenni, mint én vagyok, akkor mindig felfele nézz, és ne engedd, hogy bármi is meghajtsa, vagy megtörjön. Minden erőddel arra törekedjél, hogy a legjobb fa legyél belőled, aztán csak nőjél, nőjél rendületlenül! - Ígérem, hogy ezt teszem! - mondotta a kis Lucfenyő – Hozzad igazodom, mert én is olyan akarok lenni, mint te vagy.

Múltak a napok és a Lucfenyő egyre figyelte, hogy olyan egyenes-e a törzse, mint a fejedelmi fenyőé. Ha fújt a hideg nemere, a nagyfenyő megvédte a kegyetlen szélről. A harmadik napon, amikor elállt a szél, azt súgta a fenyő kicsi szomszédjának: - Ne félj kispajtás, nem fúj már a szél. Egyenesítsd ki ágaidat, igazítsd a törzsedet az enyémhez! A kis fenyő, hamarosan felnövekedett és elérte a fejedelmi fenyő ágait. Milyen büszke volt arra, hogy túlelelei megérintették a nagy fenyőt! – Fejedelmi fenyő, - suttozta - most, hogy túleleleim elérték az ágaidat, nem is bánom, ha nem nővök magasabbra. Csitt-csitt - suttozta vissza a nagy fenyő – ha én akkora maradok, mint te vagy, sohase lehetnél volna büszke reám, a te barátodra. Senki sem csodálná természetemet, senki sem hívna gyönyörűnek. Nem szabad megállnod a növekedésben, innen a magasból messzebbre lehet látni, itt több a levegő és a napfény, közelebb vagy az Istenhez. De ott fenn erősebb a szél – mondotta a Lucfenyő. –Az meglehet, – válaszolta a fenyő, – de nem tudnék különben menedéket adni neked és nem lennék példakép sok más fa számára. Csak egyre feljebb-feljebb, kisbarátom! A Lucfenyő bátorságra kapott és igyekezett tovább nőni, amíg az ágai egybe fonódtak a fejedelmi fenyő ágaival. Most már jobban tudtak beszélgetni mindenről, a lenti völgyről, a távoli határról. Akkor vette észre a Lucfenyő, hogy a fejedelmi barátja még mindig nem szűnt meg növekedni. Mikor fogsz végre megállapodni? – kérdezte – Meddig nősz még? - Soha sem leszek elég nagy. – felelte a nagyfenyő – Hallottam olyan fenyőről, akik még nálamnál is magasabbak, nem szabad abbahagynom a fejlődést, már csak éretem sem. Hogyan leszek én a te példaképed, ha nem igyekszem még hatalmasabb lenni? Attól kezdve a Lucfenyő még jobban szerette a nagyfenyőt és eltökélte, hogy ő is egyre magasabbra nő és nem engedi, hogy bármi meghajtsa, vagy megtörje. Az emberek pedig, akik arra járva látták a két fenyőt, azt mondogatták: nekünk is az égre kell tekintenünk, nekünk is fejlődünk kell, nekünk is egyenesebbeknek kell maradnunk, mi sem engedhetjük, hogy bármi vagy bárki elhajlítson, vagy megtörjön! Példát kell adnunk egymásnak, Ahhoz kell nekünk is igazodnunk, akit az Isten elküldött hozzánk mértékül!

A fenyőfák legendája, az ég felé, az Istenre mutat. A növekedés azonban időbe kerül. Sok türelem, akarat, kitartás és törekvés szükséges hozzá. Hosszú évekbe telik, amíg a fenyőfacsemetéből hatalmas fa lesz. Vannak növények, amik hamar felnőnek. A sütőtök magját, ha elvetjük, néhány hét múlva már ott látjuk kúszni az indákat a kertben és a termése is hamarosan ott sárgállik a levelek alatt. De ha felnőtt is, csak sütőtök marad, és nem lehet belőle ház, hajót és bútort készíteni. Az emberek világában is így vagyunk. Vannak, akik hamar el akarják végezni az iskolát, sebtiben összezsápolják a házi feladatot, átlapozzák a leckét, csak hogy túlessenek rajta és minél hamarabb otthagyhassák az iskolát.

Minden azon múlik, hogy mik akarunk lenni! Ha olyan naggyá, egyenessé és erőssé akarunk fejlődni, mint a fenyő, akkor gondoljuk meg, hogy mennyi türelemre, megértésre és elnézésre van szüksége az Istennek is ahhoz, hogy eljuttasson az Ő Szent Fia, az Úr Jézus Krisztus mértéke szerint az emberi élet magaslatára! Ezért kérjük a Szentlélek Isten segítségét!

„Kerüljetek egyre közelebb Krisztushoz”

Augusztus elején a szent városban, Rómában találkoztak a világ ministránsai. Plébániánkat Misi, Patrik és én képviseltük, a főegyházmegyéből százan, Magyarországról ezerkétszázan vettek részt a zarándoklaton. (A teljes létszám a 45 ezer némettel együtt 57 ezerre tehető.) Az egykori birodalmi központba 21 órás buszút után érkezünk.

Először az őskeresztények temetkezési helyét, a Callixtus katakombát tekintettük meg, majd másnap került sor a Colosseumra, ahol számos Krisztuskövető halt vértanúhalált, továbbá utunk az ókori város romjaihoz: a Palatinusra és a Forum Romanumra vezetett.

A következő két nap voltak a nemzetközi programok, melyek közül a pápai audiencia (fogadás) volt a legkiemelkedőbb. Természetesen látni a katolikus

egyházfőt rendkívüli élmény volt, de ennél sokkal többet jelentettek szavai, melyek hitet és erőt sugároztak. Központi üzenetében megfogalmazta, hogy a második században élő, a ministránsok védőszentjévé váló Szent Tarzícuszt nem a vértanúságban kell követni, hanem apró áldozatvállalásainkkal. Attól a tizenéves ministránsfiútól meg kell tanulni Jézus iránti szeretetét- tette hozzá a Szentatya. Később anyanyelvünkön, magyarul szólt hozzánk: „Kedves magyar ministránsok! Isten hozott Benneteket! Az oltár szolgálata során kerüljetek egyre közelebb Krisztushoz! Találjátok meg élethivatásokat! Szent Tarzícusz, a ministránsok védőszentje, könyörögj érettünk! Apostoli áldással. Dicsértessék a Jézus Krisztus!”- mondta XVI. Benedek pápa. „Mindörökké ámen”-

hangzott a felelet 1200 ministráns ajkáról.

Minden nap volt szentmise, ahol magyar papjainktól hasonlóan értékes gondolatokat kaptunk. Csoportvezetőnk, Kálmán Antal atya, a pilismaróti plébános a Szent Péter Bazilika főoltáránál a találkozó mottójához: „Merítsetek az élő vízforrásból” kapcsolta prédikációját. Azt mondta, ahogyan Péter vízre lépett, olyan bizalommal forduljunk Urunkhoz. Harmai Gábor atya, idegenvezetőnk arra hívta fel a figyelmet, hogy gondolkodjunk el hivatásunkról, míg Lakk Gábor atya arra buzdított, hogy ne csak a német lányokkal, de Istennel is mélyítsük el ismeretségünket.

Egyik nap az összes magyar ajkú zarándok közösen ünnepelte az Oltáriszentséget. E jeles alkalmon abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy magam is végezhettem az oltárszolgálatot, ministrálhattam. A délvidéki, nagybecskereki püspök (Német László) beszédében a ministrálás két alappilléret fogalmazta meg: a vértanúságban rejlő áldozatot és Szűz Mária támasznyújtását.

Utolsó nap végigjártuk az öt bazilika zarándoklatot, melynek során a megfelelő feltételek mellett búcsúnyerésben is részesülhettünk. A Sancta Maria Madgiore, ahol augusztusban esett a hó, a Szent Kereszt Bazilika, ahol Krisztus keresztjének ereklyéit őrzik, a Lateráni Bazilika, mely a katolikus egyház főtemploma, a Szent Péter Bazilika, ahol Péter apostol és II. János Pál pápa is nyugszik, valamint a falakon kívüli Szent Pál Bazilika mind-mind lenyűgözött és megrendített minket. A zarándoklat egyik állomása a Szent Lépcső volt, amelyen a hagyomány szerint Jézus Pilátus elé járult. Ezen térdelve, Üdvözlégy Máriát imádkozva kell felmenni, s így fizikai megpróbáltatásunkban részesei lehetünk a Barány szenvedésének.

A bazilikák megtekintése után tiszteletünket tettük a tomboló Földközi-tengernél, majd hazaindultunk. Az említett gondolatok mellett hihetetlen megerősítő volt 57 ezer ministránssal dicsőíteni a Mindenhatót és együtt énekelni német testvéreinkkel: „Jézus Krisztus, Te vagy az életem. Alleluja” Feladatot is kaptunk: adjuk át az otthoni ministránsoknak azt a hitet és erőt, melyet az Örök Városban kaptunk azokban a napokban.

A pápa hite; a fiatalok életkedve és vidámsága; a ministránsok szolgálatkészsége kíséren bennünket mindennapjainkban! Szent Tarzícusz, a ministránsok védőszentje, könyörögj érettünk!

Miskolctapolca 2010

A középiskolás hittanos csoport 2010 júliusában Miskolctapolcán töltötte egyhetes hittantáborát, amely rengeteg mulatságos pillanattal és csodálatos élménnyel gazdagította résztvevőit.

A tábor egészen pontosan július 12-én reggel kezdődött, a Templom elől indultunk busszal a táborhelyre. Már az indulás is mókásra sikeredett, hiszen a hittanterem zárva volt, és muszáj lett volna oda bejutnunk, mert előző nap oda raktuk be az elemőzsiáinkat... de aztán szerencsére sikerült kulcsot szereznünk. A tábor első napján a „belakásé” volt a főszerep, (ahogy egyik kedves barátom fogalmazott: „a belakás nem azt jelenti hogy kipakolunk, és berendezkedünk a szobába... hanem azt hogy lustálkodva heverészünk az ágyunkon...”). Aztán késő délután, este felé elkezdtek megsütni a lángosokat (ekkor még nem sejtettük, hogy a következő két napban is azt fogjuk enni...). Este aztán még énekelgettünk egy kicsit, vicceket meséltünk (ahogy egy jó táborban ez szokás), aztán nyugovóra tértünk, hogy felkészüljünk a másnapi Szerencsre történő kiruccanásra, de előtte még imádkoztunk: a reggeli és esti imák egy-egy elgondolkodtató történet felolvasásával tették még emlékezetesebbé a tábort.

Július 13-án, kedden tehát látogatást tettünk a Szerencsi Cukormúzeumban, ahol gyönyörködhattunk a különféle változatos cukrokban (régie és még régebbi csomagolásba díszítve), majd délután a szálláshelyen sort kerítettünk egy kis labdázásra, és egy kis kártyázásra. Este megint zenére ugrabugráltunk (mert táncnak még egy hozzá nem értő is csak erős jóindulattal nevezhetné azt, amit ott előadtunk...), doboltunk és gitároztunk, és szokás szerint rengeteget neveltünk.

Szerdán reggel Gábor atya misézett nekünk, azután meglátogattuk a Miskolctapolcai élményfürdőt, amely tényleg egy élmény volt, rengeteg medencével, és sok-sok játéklehetőséggel, de oda csak délután négy után mentünk be, délelőtt ugyanis kedvünk támadt kipróbálni a helyi bob-pályát. Mint utóbb kiderült, érdemes volt... főleg olyasvalakinek, aki még sosem próbálta a bobot, de most már biztosan állíthatom, hogy óriási érzés, amikor padlógázzal süvítünk lefelé a stoptáblánál... Ajánlom mindenkinek, aki még nem ült bobon, hogy mielőbb próbálja ki!

A csütörtöki nap a kirándulásé volt, elbaktattunk Lillafüredig (közben jó néhányszor eltévedtünk ☺), hogy aztán onnan kisvasúttal jöhessünk vissza. Lillafüreden még maradt időnk egy kis focizásra, és kártyázásra is, amelyekbe annyira belemerültünk, hogy az utolsó pillanatban vettük észre az időközben megérkezett vonatot, amely (mint utóbb kiderült), aznap az utolsó járat volt... ☺ Este aztán megint rengeteget bohóckodtunk, a túrázás okozta fáradtság felszabadultabbá tett minket, szokás szerint volt rengeteg zene, természetesen „táncsal” párosítva.

Pénteken délelőtt aztán újfent fociztunk egy keveset a parkban, majd délután bringó-hintóztunk, és közkívánatra ismét boboztunk, mert mindenkinek nagyon tetszett a szerdai csúszássorozat.

Feltétlenül említést kell még tennem arról, hogy magunknak főztünk, és sütöttünk, és ezek az ételkészítések általában igencsak mulatságosra sikeredtek (pl. a lángosban másfélszer annyi élesztő került, mint kellett volna, a rántotta kevés lett, a tea nem volt elég ízes stb.. ☺) és ha már a teánál tartunk, Bandi Mester mindig gondoskodott róla, hogy ne maradjunk ital nélkül a vacsoránál, néha habverőre, néha merőkanálra kötötte a teafiltereket, és így lógatta bele őket a nagylábasba, hogy aztán a végén szemmérték segítségével lódíthasson hozzá kristálycukrot és citromlevet... És heuréka! Kész is volt a tea... ☺

Az idei gimis tábor tehát rendkívül élménydús és élvezetes volt, sajnálhatja, aki kihagyta, de ő se búsuljon, lesz még ilyen jövőre is, vagy maximum két év múlva.

Mindörökké Miskolctapolca!! ☺

Patrik

ERDÉLYBEN

Az idén a MÁLTÁiak szervezésében ERDÉLYBEN voltam csaknem 10 napot. A tábor Sepsiszentgyörgy közelében, ELŐPATAKON volt: 4-5 személyes bungalók és egy nagy faház, én is ott aludtam. Magyarországról négy mozgássérültet vittek a kecskeméti, mindenkinek kísérője is volt. Magyar tábor volt, tehát főleg a környező magyar lakta területekről jöttek fiatalok. Volt olyan, akit a tavalyi spanyolországi táborból ismertem. Kirándultunk a Szent Anna tóhoz, fürödtem is benne. Sok kézműves foglalkozáson vettem részt. Tábori misét tartott a sepsiszentgyörgyi pap, ill. vasárnap be is mentünk a városba misére. Távoli rokonaim meglátogattak, magukhoz is elvittek. Esténként sokáig diszkóztunk. Most is megkapott az erdélyiek nyugalma, szeretete, segítőkészsége.

Vasas Marci

A HITTANÓRÁK RENDJE

2010 / 2011.

BÁRDOS LAJOS ÁLT. ISK. ÉS GIMNÁZIUM

1. – 2. oszt.	Csütörtök	13.30 – 14.15	15-ös terem
3. - 4. oszt. Elsőáldozók	Csütörtök	14.15 – 15.00	15-ös terem
5. – 8. oszt.	Péntek	18.00 – 18.45	Plébánia

(VOLT LÁGYMÁNYOSI ÁLT. ISKOLA)

3. osztály Elsőáldozók	Péntek	13.30 – 14.15	111-es terem
4. osztály	Péntek	14.15 – 15.00	111-es terem
5. – 8. oszt.	Péntek	18.00 – 18.45	Plébánia
MAGYAR SZENTEK PLÉBÁNIÁN			
Óvodás hittan	Péntek	17.15 – 18.00	Nagyterem
Kishittanosok és elsőáldozók	Péntek	17.15 – 18.00	Kisterem
10-12 éveseknek	Péntek	18.00 – 18.45	Nagyterem
13-14 éveseknek	Péntek	18.00 – 18.45	Kisterem
Bérmálkozó hittan	Péntek	19.00 – 20.30	Kisterem
Ifjúsági hittan	Péntek	19.00 – 20.00	Nagyterem
Ifjúsági énekpróba	Csütörtök	18.00 – 19.30	Kisterem
Felnőtt hittan Dr Udvardy György püspök atya	Csütörtök (szept.30-tól)	18.00 – 19.00	Nagyterem
Lelkészési hittan	Hétfő	19.00 – 20.30	Klub
Katekumenátus: felnőtt keresztségre, elsőáldozásra, bérmálásra felkészítés	Kedd (szept.21-től)	19.00 – 21.00	Klub
Fészekrakó: ifjú házaspár hittan	Péntek (kéthetente szept.24-től)	19.00-20.30	Klub
Jegyesiskola 2011. febr.23-tól	Szerda	19.00 – 20.30	Klub

**Diákmise : vasárnap 9 órakor a Magyar
Szentek Templomában (utána reggeli)**